

EILANDEN VAN
STORM & SMART

ADDER

Eerste druk, november 2019

Oorspronkelijke titel Viper

Uitgave Orion Children's Books

Copyright Rebecca Hogan 2019

Copyright kaart binnenwerk Tomislav Tomic 2019

Copyright voor Nederlands taalgebied IMAGINE, Veghel 2019

Vertaling Robbin Besselink

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3816 5

ISBN 978 94 633 3854 7 (e-book)

www.imagine-books.nl

imagine.books.nl

[imagine_booksnl](https://twitter.com/imagine_booksnl)

[imagine_books.nl](https://www.instagram.com/imagine_booksnl)

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

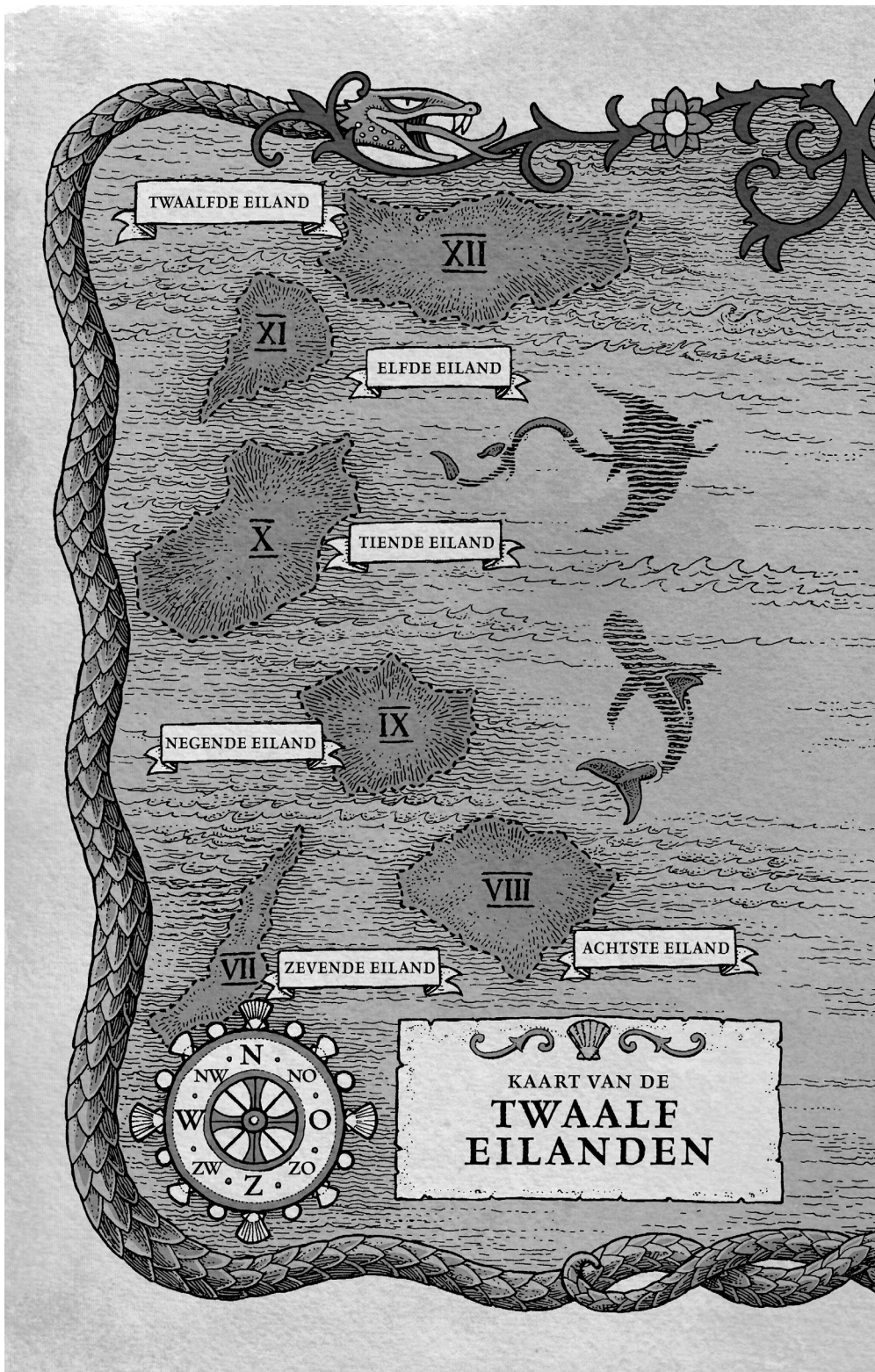
EILANDEN VAN
STORM & SMART

ADDER

Bex Hogan

Uit het Engels vertaald door Robbin Besselink

TWAALFDE EILAND

XII

XI

ELFDE EILAND

X

TIENDE EILAND

IX

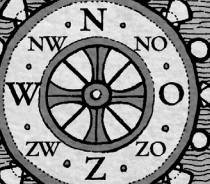
NEGENDE EILAND

VIII

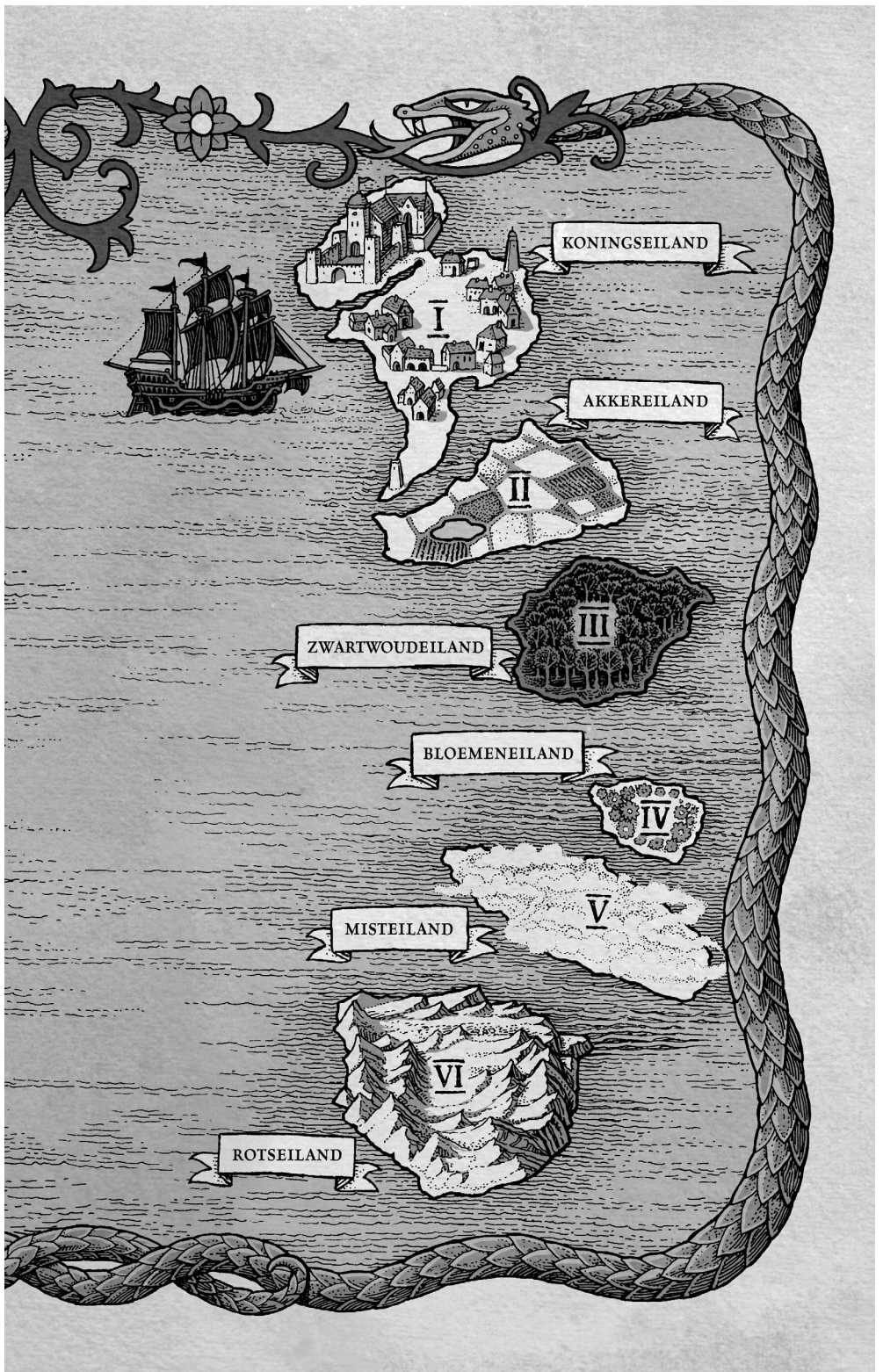
VII

ZEVENDE EILAND

ACHTSTE EILAND

KAART VAN DE
**TWAALF
EILANDEN**

KONINGSEILAND

AKKEREILAND

ZWARTWOUDEILAND

BLOEMENEILAND

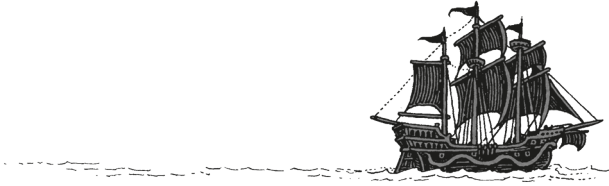
IV

MISTEILAND

V

ROTSEILAND

VI

Voor Kara en Odette.
We horen bij elkaar, of niet soms?

Ik hoef de vogel niet te ontleden om te weten hoe hij is overleden. Ik heb gezien hoe hij even geleden tegen de mast is aangevlogen, waarna zijn beschadigde lichaam op het dek viel. Toen ik het diertje oppakte, voelde ik de gebroken schedel rammelen tegen mijn vingers. Maar ik ben niet geïnteresseerd in zijn dood. Ik wil juist meer weten over het leven daarvoor.

Bij de eerste snee druppelt er bloed van de zwarte veren op mijn vingers. Het is nog warm. Ik veeg het weg, niet omdat ik er vies van ben, maar omdat ik juist meer wil zien, omdat ik de kleine organen onder de breekbare botjes wil bekijken. Van vorige pogingen heb ik geleerd dat ik heel voorzichtig moet zijn. Eén verkeerde beweging en het kwetsbare lichaampje zakt in elkaar. En dan blijven de geheimen voor altijd verborgen.

Onverwachts wordt er op mijn deur geklopt. Ik spring op en vloek omdat ik niet gestoord wil worden. Dan wikkel ik de vogel in een doek en verstop hem in de kast. Het kan me niet schelen als het bloed op mijn spullen terecht komt; betrappt worden is nog veel erger.

Nadat ik mijn handen heb schoongeveegd doe ik de

deur op een klein kiertje open, voor het geval ik nog wat bewijsmateriaal over het hoofd heb gezien. Het is een van de bemanningsleden die overduidelijk geen zin heeft in de opdracht die hij heeft gekregen.

‘De kapitein wil je zien,’ zegt hij.

‘Bedankt,’ zeg ik en dan loopt hij snel weg.

Ik heb lang geleden al geleerd dat ik de kapitein beter niet kan laten wachten, dus controleer ik snel mijn kleding op vlekken, neem ik kort de tijd om de bloedresten onder mijn nagels vandaan te halen en haast ik me over het schip richting zijn vertrekken.

Sommige bemanningsleden groeten me, andere lijken mijn aanwezigheid niet eens op te merken. Het maakt me niets uit. Respect moet je verdienen bij de Slangen en tot nu toe heb ik dat nog niet gedaan.

Drie bemanningsleden staan dicht bij elkaar te fluisteren. Ze draaien me de rug toe als ik langskom, om me buiten te sluiten, maar hun stemmen zijn net te hard.

‘Ik heb gehoord dat er in het Westen nog steeds Magiërs zijn die met één woord het vlees van je botten kunnen laten smelten.’

Bij het woord ‘Magiërs’ voel ik mijn huid tintelen. Of die wrede verhalen nu waar zijn of niet, ik denk dat ik op dit moment liever op bezoek ga bij een Magiër dan bij de kapitein.

Voor de hut van de kapitein staat iemand me op te wachten. Het is Bronn, de dodelijkste man aan boord. Hij houdt de wacht. Zijn mouwen zijn opgerold en ik doe

mijn uiterste best om niet te kijken naar zijn gebruijnde armen. Die zijn sterk en gevaarlijk, maar ik weet ook hoe teder ze kunnen zijn. Ooit voelde ik me er veilig in. Nu dienen ze alleen nog om de kapitein te beschermen en zijn walgelijke orders op te volgen. Ik slik een bittere smaak weg.

Als hij me aan hoort komen, draait Bronn zich om en geeft een nauwelijks waarneembaar knikje. ‘Hij verwacht je al,’ zegt hij als hij de deur opendoet en me gebaart naar binnen te gaan.

De kamer is ontworpen om gevangengenomen vijanden te intimideren en ik vind het er verschrikkelijk. Vooral de enorme kast met lichaamsdelen in potjes. Het ruikt er naar de dood en ik denk dat dat ook de bedoeling is.

Aan tafel zit de kapitein, omringd door schatten en trofeeën die getuigen van zijn overheersing over de Oostelijke Eilanden. Zijn altijd alerte zeegier Talon zit op een stok achter hem.

Dit is mijn vader.

Hij is niet alleen. Naast hem staat zijn eerste stuurman en oudste vriend, Cleeve, die ik als een oom zou moeten zien. Daar heb ik moeite mee omdat hij een bloeddorstige, losbandige man is en ik hem haat.

Voor het bureau staan twee bemanningsleden naast een vrouw met handboeien om. Zo te zien is ze ernstig mishandeld. Ze is een van de nieuwste rekruten, maar ik kom even niet op haar naam.

Bronn loopt geruisloos door de kamer en gaat aan de

andere kant van mijn vader staan. Ik heb het voorgevoel dat er iets naars te gebeuren staat en doe mijn best om mijn stem zelfverzekerd te laten klinken: ‘Je wilde me zien?’

Mijn vaders enige oog kijkt me aan. Op de plek waar zijn andere oog had moeten zitten, heeft hij een rommelig litteken. Zijn gegroefde gezicht toont geen enkele emotie. ‘Marianne, bedankt voor je komst.’

Hij zegt het op een manier dat het lijkt alsof ik hem heb laten wachten, ook al ben ik zo snel mogelijk gekomen. Typisch. ‘Ik wil je mening vragen over een kwestie die is ontstaan met een van onze bemanningsleden.’

Hij geeft de mannen een teken, waarna ze de geboeide Slang ruw naar me toe duwen. De geur van angst vermengd met zweet en bloed dringt mijn neus binnen.

‘Dit stuk uitschot,’ gaat mijn vader verder, ‘is betrappt tijdens het stelen van water uit het vat.’

De moed zakt me in de schoenen. Stelen van de rantsoenen is een ernstig misdrijf, ik huiver bij de gedachte aan de straffen die deze arme vrouw waarschijnlijk al heeft ondergaan. Gelukkig herinner ik me eindelijk haar naam: Anders.

‘Wat vind jij dat we met deze dief moeten doen?’ De vraag legt zo’n enorme druk op me dat de ruimte om me heen begint te draaien.

Ik ben me ervan bewust dat alle ogen op me gericht zijn. Iedereen wacht op mijn antwoord en is klaar om elk teken van zwakte meteen te veroordelen. Ik haal diep adem, kijk

de verdachte even aan en zie de wanhoop in haar ogen, maar ook de hoop dat ik misschien vergevingsgezind zal zijn. Ik kan haar geen genade verlenen, dat is duidelijk. Ik bedenk dat er bij een dief misschien een lichaamsdeel verwijderd moet worden, passend bij de misdaad. Haar hand misschien, of haar tong? Ik moet bijna hardop lachen. Het idee dat ik zo'n straf zou bevelen, is belachelijk. Maar dit is een serieuze situatie.

‘Ze heeft een ernstige misdaad begaan,’ begin ik en ik hoop dat mijn stem autoritair genoeg klinkt. ‘We kunnen haar dit niet vergeven.’ Ik kijk naar mijn vader en zie een vleugje triomf in zijn ogen. ‘Gooi haar in de brik, dan laten we haar achter op de eerstvolgende zandbank die we passeren. Dan zullen we weleens zien hoe dorstig ze is.’

Het sprankje tevredenheid sijpelt weg uit mijn vaders gezicht als ik mijn zin afmaak. Dit is niet wat hij wilde horen. Ik kijk even naar Bronn, in de hoop daar iets van begrip, bewondering of respect te zien, maar zijn gezicht staat strak, zoals altijd. Ik voel de woede langzaam in me tot leven komen. Het zou me niets moeten uitmaken wat hij van me vindt.

Anders lijkt te begrijpen dat haar lot is bepaald en ze begint bij mijn vader te smeken, totdat een van de bewakers haar met een harde klap op haar wang tot stilte dwingt.

Mijn vader richt zich tot Cleeve. ‘Doe het.’

Er trekt een wrede grijns over het gezicht van Cleeve als hij vanachter de tafel vandaan stapt. Binnen drie passen is hij bij de gevangene en snijdt hij haar keel door. Talon

klapt met zijn vleugels, maar of dat uit protest of ter goedkeuring is, kan ik niet achterhalen. De snelle beslissing en de gewelddadigheid maken me misselijk, maar ik dwing mezelf om te blijven kijken. Daarom ben ik hier tenslotte. Het stond van tevoren al vast dat Anders de doodstraf zou krijgen, mijn vader hoopte alleen dat ik dit keer het bevel zou geven. Hij weet dat dit niet de eerste keer is dat ik het licht in iemands ogen zie uitdoven en het leven uit een lichaam weg zie sijpelen. Ik heb al talloze keren moeten toekijken. Hij denkt dat hij me kan veranderen door me te dwingen tot dit soort dingen, maar hij weet niet dat ik helemaal niet *wil* veranderen.

‘Ruim de troep op.’

De bemanningsleden komen onmiddellijk in actie en slepen het lijk de kamer uit. Er blijft een bloedspoor achter, als een soort laatste hulpkreet. Die zal ook genegeerd en schoongemaakt worden.

Als we met zijn tweeën in de hut zijn overgebleven, draait mijn vader zich naar me toe. Ik bereid me voor op een woede-uitbarsting. Maar in plaats daarvan zegt hij niets, wat eigenlijk nog onheilspellender is. Waren die anderen maar niet weggegaan. Als hij uiteindelijk zijn mond opendoet, klinkt zijn stem gevaarlijk rustig. ‘Je weet wat ik van je verwachtte.’

‘Ja.’ Het heeft geen zin om het te ontkennen.

‘Waarom dan, Marianne? Waarom blijf je tegenstand bieden?’

Hoe moet ik hierop antwoorden? Ik kan hem niet de

waarheid vertellen. Niet als ik wil blijven leven. Dus in plaats daarvan geef ik hem het antwoord dat hij wil horen. 'Ik doe mijn best, vader. Op een dag zal ik de bevelen geven die je van me verwacht.' Mijn stem beeft lichtjes door de leugen, maar het lijkt hem niet op te vallen.

Hij loopt naar het raam en staart naar buiten, over de inktzwarte zee.

'Toen je klein was, zat je hier vaak bij me en zette je je speelgoedbootjes op een rij op mijn zeekaarten voordat ze ten strijde trokken. Herinner je je dat nog? Je smolt mijn zegelwas met een kaars en goot het eroverheen. Voor het bloed, zei je dan. Ik had misschien boos moeten worden omdat je zo veel troep maakte, maar dat deed ik niet. Je toonde zoveel potentie en ik was zo trots op je.'

'Ik heb de brandwonden nog op mijn vingers staan,' zeg ik met een zwakke glimlach.

'En toch heb je er niets van waargemaakt. Je bent alleen maar zwakker geworden. Je weet wat dit betekent, of niet soms? Je weet waar je me nu toe dwingt.'

Natuurlijk weet ik dat. Mijn ongehoorzaamheid heeft een prijs. Mijn vader houdt zijn dolk omhoog.

'Alsjeblieft,' zeg ik. Ik wil het niet doen. Niet alweer. 'Ik beloof dat ik beter mijn best zal doen. De volgende keer...'

'Pak aan.' Het is niet alleen een bevel, hij daagt me ook uit.

Toch weiger ik nog steeds en probeer ik me er wanhopig onderuit te praten. 'Als je me nog één kans geeft...'

In een flits van een seconde staat mijn vader voor me.

Hij boort zijn blik in die van mij en trekt me hardhandig naar zich toe. Het lemmet bevindt zich te dicht bij mijn huid. Hij ademt snel, woest over mijn brutaliteit, en duwt langzaam het heft van de dolk in mijn hand.

Als hij achteruit stapt, blijf ik trillend staan. Hij gaat op de rand van zijn bureau zitten. Er is geen uitweg. Die is er nooit.

‘Doe het.’ Zijn stem beeft van opwinding.

Ik voel het schaamrood op mijn wangen als ik het wapen ophef en neer laat komen in het zachte vlees van mijn handpalm. Al snel verschijnen er bloeddruppels die langzaam over mijn hand glijden en op de vloer druppelen.

‘Het doet me geen plezier om dit te moeten aanzien,’ zegt mijn vader, hoewel zijn sadistische glimlach anders doet vermoeden. ‘Maar het is voor je eigen bestwil.’

Dit zegt hij iedere keer als hij me dwingt om mijn lichaam te zuiveren van zwakte en besluiteloosheid. Vroeger geloofde ik hem. Tegenwoordig doe ik het alleen om te overleven.

Het doet niet echt veel pijn, met een klein beetje bloed is hij al tevreden. Een klein sneetje. Net genoeg om me even te herinneren aan zijn macht. Net genoeg om me te vernederen. Ik luister naar zijn gebruikelijke speech over hoe hij me alleen maar probeert te beschermen, dat ik zelf mijn grootste vijand ben, dat ik mezelf pijn kan besparen door hem te gehoorzamen, en hij sluit af met steeds weer dezelfde woorden: ‘We zijn strijders, Marianne. En strijders mogen geen zwakte tonen.’

Hij loopt naar me toe om zijn dolk terug te nemen en het maakt me misselijk als ik bedenk dat ik in zekere zin nog steeds zijn goedkeuring wil verdienen. Ergens diep vanbinnen zou ik het liefst teruggaan naar de tijd dat ik hem aanbad en nog niet bang voor hem was. Hij stapt weer achteruit en draait zich om. Het maakt dat ik me zo vreselijk klein en nietig voel.

Uit een van zijn kasten pakt hij een bundeltje stof en steekt het naar me uit. 'Dit is voor jou.'

Enigszins verward pak ik het van hem aan, voorzichtig om er geen bloedvlekken op te maken. Zijdezachte, blauw-groene stof: dit is geen Slangenkleding. Ik vouw de stof uit en zie dat het een jurk is, maar een heel ander soort jurk dan die ik nu draag. De nieuwe jurk heeft geborduurde golven en parels rond de boorden en halslijn. Ik kan me geen minder geschikte kleding voorstellen voor aan boord van een schip.

'We ontvangen straks een belangrijke gast. Het is van belang dat jij indruk op hem maakt. Gaat dat lukken?'

'Natuurlijk.' Eindelijk een bevel dat ik kan opvolgen.

'Mooi. Ga je maar snel omkleden. Ik zorg dat je straks wordt opgehaald.'

Dit is het teken dat ik mag gaan. Ik draai me om en probeer niet door het bloed te lopen.

Ik loop richting het dek voor wat frisse lucht. Terwijl ik tussen de Slangen door zigzag die de planken in de was aan het zetten zijn, komt de wind onder mijn rok. Een jurk

dragen is ontzettend onhandig op een schip, maar ik heb het lang geleden al leren accepteren. Het is zogenaamd een teken dat ik nog geen officieel lid van de bemanning ben, maar ik heb nog nooit iemand anders een jurk zien dragen, dus ik denk dat het eerder nog een van de martelingen van mijn vader is. Niemand anders heeft last van de panden die continu in het water hangen dat altijd op het dek blijft liggen, waardoor ik meestal in natte kleding rondloop. Ik kan niet wachten om een nog minder praktisch model aan te mogen trekken...

Ik kijk omhoog naar het touwwerk. Het licht weerkaatst in de harpoen die bovenin de mast hangt. Vanaf hier kan ik niet eens zien of er vrouwen of mannen aan het werk zijn. Wat zou ik die ellendige jurk graag uit willen trekken en hen in een broek te hulp schieten.

Mijn handpalm prikt en ik maak snel een vuist, hopelijk ziet dan niemand mijn nieuwste zonde. Dat zal ook niet gebeuren. Als ik eerlijk ben, besteedt nooit iemand genoeg aandacht aan me om zoiets te zien. Soms lijkt het wel alsof ik onzichtbaar ben op dit schip.

Ik ben van slag door de dood van Anders, hoewel het niets nieuws voor me was. Mijn eerste executie zag ik al toen ik zes was. Of dat is in ieder geval de eerste die ik me herinner. Iedereen was samengekomen bij het roer van het schip en de sfeer was zo dreigend dat ik, ondanks mijn jonge leeftijd, voelde dat er iets vreselijks te gebeuren stond.

De man was uit de brik gehaald, daar had hij zo te zien

een hele tijd gezeten. Hij zag er ellendig uit: vermagerd, mishandeld en vies. Door de wind bereikte zijn stank mijn neus en deed me kokhalzen.

De kapitein torende hoog boven de in elkaar gedoken man uit en vertelde ons alles over zijn verraad, over hoe hij had gefaald bij een opdracht die hij had gekregen. Ik begreep eerst niet zo goed wat er gebeurde totdat de kapitein hem bij zijn haar vastgreep en zijn keel doorsneed. Altijd de keel. Mijn vader houdt van een wrede dood. De man was door zijn knieën gezakt en vervolgens voorovergevallen. Het bloed was uit de wond opgeborreld en had zijn lichaam omringd met een vreemde en dodelijke gloed.

Die dag zag ik niet een kapitein die een ongehoorzaam bemanningslid straffe, maar mijn vader die een ongewapende man vermoordde. En ik begon te huilen.

Dat was de verkeerde reactie. Mijn vader was woevend, omdat ik hem niet alleen had teleurgesteld, maar ook vernederd. Er volgden straffen, waarvan de ergste was dat ik de aangekoekte rotzooi moest wegschrobben nadat ze het lichaam in het water hadden gegooid. Wie had kunnen weten dat een jurk zo veel van een mens kon opzuigen?

Misschien is de herinnering daarom zo goed blijven hangen. Nu ik op hetzelfde gedeelte van het dek sta, weet ik nog precies waar de resten op de planken zaten, ook al is er nu niets meer te zien. Ik moest ieder spoor van de karmijnrode vlekken wegschuren, maar die jurk was voor

altijd getekend. Ik kan de metaalachtige geur nu nog ruiken en loop snel iets verder door, om het verleden van me af te schudden. Ik heb sinds die dag al veel mensen dood zien gaan. Te veel.

Ik kijk naar beneden, naar het ijsskoude, zwarte water; het graf van zo veel zeelieden. Ik vraag me af waarom iemand die wisselvallige golven zou verkiezen boven de stevigheid van het vasteland. Het schip van mijn vader, *De Wraakzuchtige Dame*, glijdt moeiteloos door het water, als een stille rover die door iedereen op de Oostelijke Eilanden gevreesd wordt. Deze verraderlijke zeeën doen haar niets, maar ik heb al vaak gezien hoe het minder stevige schepen vergaat tijdens stormen, en ik weet dat de oceaan een gevaarlijke sluipmoordenaar kan zijn. In de diepte huist een eigen leger van boosaardige moordenaars, verstopt in het duister, klaar om aan te vallen als het de kans krijgt. Er zijn zeebeesten die overal op jagen, zelfs op mensen, en al meerdere schepen zijn opgeslokt door gigantische slangenhaaien.

Een van mijn vroegste herinneringen is dat ik in de zee spartel, dat mijn ledematen tegen het water vechten terwijl het mijn longen instroomt. De zwaarte. De ondraagbare duisternis. Ik weet niet meer hoe ik erin ben gevallen of wie me eruit heeft gevist, maar ik herinner me de angst nog als de dag van gisteren. En als ik het dreig te vergeten, helpen mijn dromen me wel herinneren.

Als de *Dame* mijn gevangenis is, is de oceaan mijn cipier. Voor Slangen is dit gevoel ondenkbaar. Ik, de dochter

van de Adder, ben bang voor water. Ik schaam me ervoor,
het voelt als mijn grootste mislukking. Ik ben namelijk
voor de zeeën geboren.

Of ik dat nu wil of niet.